

31 серпня цього року Геннадій Іванович Стебелев із Рівного відзначитиме свій 92-й День народження. Незважаючи на хвороби та часткову втрату зору, він продовжує радіти життю, ніжно обіймаючи кохану дружину Єфросинію, гостинно вітає гостей у своїй оселі. І сьогодні, вдивляючись у вічі цього сивочолого чоловіка, важко зрозуміти відразу, що саме дає йому сили та натхнення почуватися та виглядати лише на 70.

І лише поживши від старості численні документи з трудової біографії розкривають секрет його довголіття. Він просто був постійним – приймав рішення один раз і назавжди, ніколи не змінював думки і не зраджував власних поглядів.

Біографія, яка заслуговує на увагу

Геннадій Іванович Стебелев народився 31 серпня 1918 року в Ростовській області, у родині залізничника. У 1933 році він закінчив фабрично-заводську семирічку при паровозному депо станції Сулін і відразу пішов працювати у Сулінську дистанцію колії учнем табельника. Згодом і сам став табельником-рахівником. До вступу в 1936 році у Воронежський технікум залізничного транспорту, встиг змінити дві посади: оператора при ДСП Горна Північнокавказької залізниці та розцінника.

Під час навчання у технікумі роботу не полишав. Працював на самостійних посадах – черговим по станції і диспетчером. Після закінчення навчання отримав скерування на Ковельську залізницю, де і зустрів віну.

Пізніше працював черговим по станції Харків-Пасажирський, потім – на станції Грязі. З 4 травня по 29 червня 1942 року – був курсантом військового училища. Звідти, за рішенням Уряду СРСР, його скерували для роботи на залізничному транспорті у прифронтовій зоні. Спочатку відновили на попередній посаді, а вже за місяць, у зв'язку з наближенням Воронежського фронту, призначили інженером ст. Грязі. Під час війни Геннадій Іванович працював на забезпечення військових перевезень у межах 1-го Українського фронту, був поранений, зазнав контузії, хворів. Після того, як фронт почав наступ на Захід, його комісували в підпорядкування залізничного відділення Шахти, де з кінця 1943 року до початку військових дій за звільнення Рівненської області, він працював ревізором.

Кохання – невичерпне джерело їхньої життєвої енергії

вірно щасливий просто допомагати.

Корисним для подальшого життя стало і навчання у Воронежському технікумі залізничного транспорту (1936-1940 рр.). Він не лише здобував там освіту, але й набирался досвіду, як громадський діяч. Після отриманої спеціальності в 1940 році Геннадія Стебелева скерували на роботу на Ковельську залізницю, а звідти – у Здолбунівський напрям, до станції Озеряни. Згодом на нього чекала подорож до Рівного. Увесь цей час поряд із молодим залізничником була найближча йому людина – дружина Єфросинія Іванівна. Вона була його вірним консультантом та помічником у всіх справах. Але цьому присвячений зовсім інший розділ.

Одразу після знайомства з колективом Геннадія Івановича обрали профгрупоргом зміни. Він провадив серйозну виховну роботу серед працівників, адже, окрім техніки безпеки та експлуатації, кожен залізничник мав добре знати тогочасне законодавство. Тим більше, що Радянська влада до Рівного прийшла лише в 1939 році, і все тоді було для людей у новину. А потім була війна...

Геннадій Іванович добре пам'ятає бомбардування 22 червня 1941 року. Але і цей день, і наступні кілька його зміна в повному складі чергувала на станції. Вони йшли, відправивши останній поїзд. Зруйноване місто палає, евакуація закінчилася, навколо ані душі. Пішки, із тяжким серцем, Геннадій Іванович залишав місто, проте вже за кілька років повернувся сюди і очолив станцію Рівне.

Це був період відновлення народного господарства. Геннадія Стебелева обрали членом місцевого миської ради Рівного, на якій він працював до закінчення повноважень. У 1957 році Геннадія Стебелева знову призначили начальником станції Рівне, на цій посаді він пропрацював до 1963 року. Саме в цей час трудовий колектив обрав його головою райпрофсоюзу Рівненського відділення Львівської залізниці. На цій посаді Геннадій Іванович пропрацював аж до виходу на заслужений відпочинок у 1978 році.

Його загальний трудовий стаж складає понад 50 років. За свою трудову діяльність він неодноразово був нагороджений урядовими нагородами, медалями та нагрудними знаками.

Дещо зі спогадів про профспілкове життя

Геннадій Стебелев і досі пам'ятає той день, коли став частиною великого профспілкового руху – вересень 1933 року. У перший свій робочий день він, молодий працівник, який щойно влаштувався учнем табельника Сулінської дистанції колії Північнокавказької залізниці, познайомився з головою місцевого профспілки. Ця зустріч змінила його життя, він, не роздумуючи, написав заяву про вступ у профспілку працівників залізничного транспорту й розпочав активну співпрацю. Спочатку йому давали лише незначні завдання – написати оголошення, відвідати працівника тощо, але він був неймо-

розносили усім.

Велике значення приділяли освіті профактиву – організовували вечірні класи для робітничої молоді тощо. Таким чином багато працівників змогли підготуватися і вступити до залізничного технікуму у Львові.

Працьовитість і згуртованість колективу станції була відзначена 22 жовтня 1959 року врученням перехідного прапора Міністерства шляхів сполучення і ЦК профспілки працівників залізничного транспорту.

Коли в 1963 році Геннадія Стебелева обрали головою райпрофсоюзу, районна спілка об'єднувала всі залізничні підприємства, розташовані в Рівненській, Волинській, частково в Тернопільській, Львівській, Житомирській і Брестській областях. Мала 128 місцевих комітетів профспілки, на обліку в них перебувало понад 23 тис. осіб. Очолювала ці профорганізації президія райпрофсоюзу, до якої обирали кращих активістів профспілкового руху та керівників підприємств. Оскільки райпрофсоюз вирішував багато гострих питань, то з ліній часто приїздили із проблемами. Спочатку, у 1963-1965 рр., були встановлені прийомні дні, однак потім від цього відмовилися і вирішили, що кожна людина, яка в будь-який день приїхала з лінії, потрібно вислухати, і відповісти на її запитання.

...Вона його єдина вже понад 70 років

На початку серпня працівники теркому профспілки Рівненської дирекції залізничних перевезень Львівської залізниці зайшли на поріг оселі Стебелевих без попередження. Та скільки радості було на обличчях подружжя, передати неможливо. Єфросинія Іванівна почала метушитися, де б можна було посадити таких бажаних гостей. Тим більше, що нагода, з якою прийшли до господи Стебелевих працівники теркому, була неабияка. Наприкінці липня Єфросинія Іванівна й Геннадій Іванович відсвяткували своє благодатне весілля – 70 років подружнього життя! Вони разом пройшли нелегку життєву дорогу. Війна, голод, скрута – усього вистачало, однак черпала енергію кохання, яке навіть зараз важко не помітити в їхніх очах. І через 70 років – вони щасливі разом!

Єфросинія Плесеєва і Геннадій Стебелев познайомилися у далекому 1936 році під час вступних екзаменів до Воронежського залізничного технікуму. Навчалися в одній групі, а більш дружні стосунки між ними зав'язалися лише наприкінці третього курсу. Він тоді був секретарем комсомольської організації технікуму, а молода Єфросинія збирала членські внески. Хлопців довкола молодої, вродливої дівчини крутилося багато. Геннадій тривалий час навіть виконував функцію охоронця, завжди був поряд і разом із тим відзначався скромністю та порядністю.

Побралось молоде подружжя в 1940-му. Геннадія планували скерувати начальником станції Ягодин, а Єфросинію – у Ковельське уп-

равління залізниці. Заради коханої Геннадій Іванович відмовився від пропозиції і заявив: "Ми поїдемо лише разом!"

Коли почалася війна, подружжя якраз чекало на дитину. Єфросинію евакуювали останнім поїздом, а Геннадій залишився в охопленому війною Рівному. Пам'ятає, що з речей була складена лише валіза для дитини, оскільки до декретної відпустки лишився тиждень, інше жінка збирала поспіхом. Вже у вересні на станції Грязі народився первісток – син Алефтин. У цей час Геннадій Іванович працював уже в Харкові. Однак, коли почув про радісну звістку, вирішив у будь-що зустрітися з родиною, для цього 14 днів чергував на станції без вихідних. Дружину дещо засмутило поранення, якого чоловік зазнав дорогою до коханої, але зустріч була палкою і щирою. Вже за тиждень чоловік почав збиратися назад до Харкова. Тільки-но збирався виходити з дому, як по радіо оголосили, що Харків захопили вороги. Спершу розгубився, адже не знав, як правильно вчинити, щоб його не зарахували до дезертирів. Та потім попрямував до міліції, де, перевіривши всі документи, його відпустили. Отак він почав працювати спершу черговим по станції Грязі, потім диспетчером.

Не встиг звикнути до нового місця роботи, як у складі добровільного загону вирушив у діючу армію. Через 5 місяців листування до хати Єфросинії завітав незнайомий солдат. Жінка якраз збиралася на роботу. А тут мама: "Фрося, дай солдату води напитися. Втомився, мабуть". Виходить Фрося із кухлем на вулицю, а це стоїть Геннадій, якого теща просто не впізнала. Виявилось, що за наказом головнокомандувача усіх чергових по станціях, диспетчерів та інших залізничників звільнили від проходження служби в армії. Так і жили, поки радянські війська не звільнили Рівне від німців. Після цього одразу повернулися в уже рідне місто. У 1948 році родина поповнилася ще й донькою Людмилою.

Ось так, рік за роком, у мирі та злагоді родина Стебелевих жила і працювала. Сьогодні навіть найстрашніші часи Єфросинія Іванівна та Геннадій Іванович згадують з усмішкою. Доля не раз випробовувала їх стосунки на міцність, однак жодного разу не змогла розлучити закоханих серця.

Можна з упевненістю сказати, що родина Стебелевих повністю виконала свій громадянський обов'язок перед Батьківщиною: була з нею у важкі часи, допомагала відновлювати господарство після війни, розвивати залізничний транспорт і міське самоврядування. Тож працівники теркому профспілки Рівненської дирекції щиро побажали, щоб дорога до їхньої оселі, яку щоразу протоптують діти, онуки, правнуки, сусіди та друзі ніколи не заростала бур'янами.

Любов РОМАНЮК
На фото: Геннадій та Єфросинія Стебелеви
Фото з сімейного архіву